

šel potem k indijskemu carju in mu napravil iz slame nebrojnih vojnih čet. Ko so zagledali Semjonovi vojaki slamnate vojake, upadlo jim je srce. Semjon ukaže na sovražnike streljati, toda kroglice so ostale v cevih, ker je bil smodnik moker. Zdaj se prestrašijo Semjonovi vojaki tako zelo, da se spuste v beg kakor hrčki. Indijski car je slavno zmagal, Semjon pa se je vrnil osramočen v domovino, izgubil svoje posestvo in bo jutri, kakor se sliši, obsojen. Treba mi bo le še oprostiti ga iz ječe, da bo mogel bežati k očetu, potem je moja naloga rešena, in jaz vama lahko pomagam. Pa povejta, kateri izmed vaju potrebuje moje pomoči?

Drugi hudobec, kateremu je bil odmenjen Taras, poročal je sledeče: Tudi jaz sem dosegel svoj smoter ter ne potrebujem tvoje pomoči. Skrbel sem, da je njegov itak debeli trebuh še bolj odebelil, potem sem zbudil v njem skopost in zavist. Hrepenel je tako po tujem blagu, da je moral vse, kar je videl, kupiti ter nakupil za ves svoj denar nebrojno veliko stvari. In vedno še kupuje in kupuje, in sicer za izposojen denar, kajti svojega nima več. Že tiči do vratu v dolgovih in ne more se več iz njih izkupati. V enem tednu mora vse povrniti, kar je izposodil, jaz pa bom vse njegovo blago spremenil v gnoj, tako da ne bo mogel svojih dolgov poplačati in bo bežal k očetu.

Kaj pa je s teboj? vprašajo sedaj tretjega hudobca, ki je imel Ivana v svojih rokah.

Z menoj slaba, odgovori ta, do sedaj še nimam skoro nobenega vspeha. Najprvo sem pljunil Ivanu v vrč napolnjen s kvasom (malo kislja pijača), da bi ga začel trebuh boleti, potem sem šel na njegovo njivo ter jo preteptal, da je bila trša od kamena, češ da ne bo mogel orati.

Neumnež pa je prišel s plugom in jel orati, in akoravuo je stokal od bolečin, vendar ni odjenjal. Zlomil sem mu lemež, on pa je šel domov po družega in je oral naprej. Zlegel sem pod zemljo, da bi zadrževal železo, toda on je ležal na plugu z vso močjo in mi prerezal z ojstrino roko. Skoro je preoral vso prabo, le majhen košček mu je še ostal. Pridita brata, in pomagajte mi, kajti ves naš trud bo zastonj, ako ga ne premagamo. Živel bo kot kmet kakor do sedaj, gospodaril in delal, in ona ne bosta trpela pomanjkanja, ker Ivan jo bode živil.

Zdaj obljubi Semjenov hudobec, ga mu pride prihodnji dan na pomoč, in na to se razidejo trije majhni hudobci.

III.

Vso prabo je preoral Ivan, le majhen košček je še ostal. Drugega dne je prišel, da bi dokončal. Še ga je bolelo od prejšnjega dne, toda delo je bilo nujno; zatoraj je vzel plug in se odpravil na polje. Komaj je napravil jedno brazdo, kar obtiči lemež pod neko korenino, tako da ni mogel naprej! Toda bila ni korenina, ampak mali hudobec, ki se je obesil za lemež in ga zadrževal. To je vendar čudno, misli Ivan, n'koli ni bilo tukaj korenin in sedaj je naenkrat tukaj. Seže z roko v brazdo, čuti nekaj mehkega in izvleče na dan. Črno je kakor korenina; in

glej, kako ti caplja! Glej ga, živega majhnega hudiča! Poglejte, reče Ivan, kakšna grdoba! Prime ga za nogo in mahne, da bi ga razbil o plugu, hudiček pa je začel kričati: Nikar me ne ubiti, storim zá te, kar hočeš. Kaj pa hočeš záme storiti? Le povej, kar hočeš.

Ivan se popraska po ušesi. Trebuh me boli, reče, mi moreš pomagati?

Morem, odgovori hudiček. No, ozdravi me tedaj.

Na to se pripogne hudobec k brazdi, grebe nekaj časa s kremplji, po tem potegne na tri dele razcepljeno korenino iz zemljo in poda Ivanu,

Kdor požre to korenino, ozdravi takoj, reče hudobec Ivanu. Ivan vzame korenino, odtrga jeden del in ga pogoltne. Takoj preminejo bolečine.

Spusti me sedaj prosi hudobec, skočil bom v zemljo in ne pridem nikoli več nazaj.

Nu, naj bo, reče Ivan, z Bogom! In kakor hitro je izgovoril Ivan „z Bogom“, skočil je hudobec pod zemljo, kakor pade kamen v vodo, samo luknja se je videla.

Ivan pa jo vtaknil ostala dela korenine v kapo ter prašil, dokler je bilo kaj. Potem je obrnil plug in se odpravil domov. Odpreže konje in stopi v sobo in glej, starši brat, Semjon — vojak, sedi s svojo ženo pri mizi in večerja z njo. Vzeli so mu posestvo in ušel jim je iz ječe in pribežal k očetu.

Ko zagleda Semjon Ivana, pove mu, da je pribežal k njemu in misli pri njemu ostati. Preživi naju s ženo, dokler ne dobim nove službe.

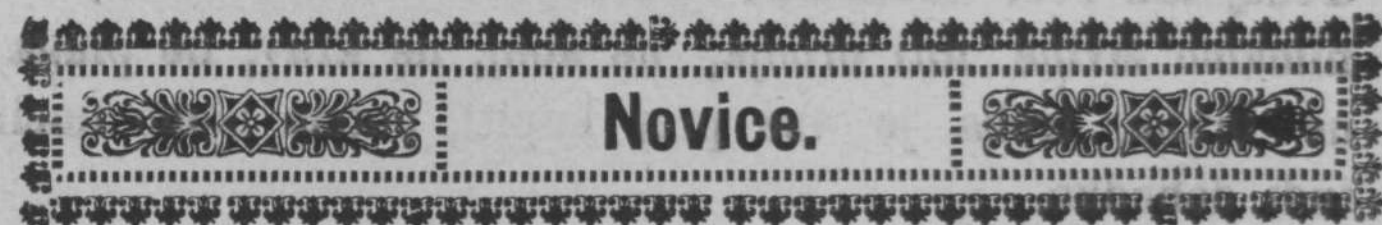
Bodi si, reče Ivan. Hotel je sestri Ivan na klop, pa plemenita žena ovoha, da smrdi in reče svojemu možu: Jaz ne morem sè smradljivim kmetom pri isti mizi jesti. Semjon — vojak pa reče Ivanu: Moja žena pravi, da smrdiš, lahko bi obedoval v veži.

Zastran mene, reče Ivan, jaz morem tako iti v hlev, krmit kobilu. Vzame kruha, kapo in odide v konjāk.

(Dalje sledi.)

Književnost.

— »Gozdovnik«. Povest iz ameriškega življenja. Poleg K. May-a III. izdaje poslovenil H. Majar. Založil in prodaja Anton Turk, knjigovezec v Ljubljani. Cena prvemu zvezku 1 krono. May-eve povesti so lepo spisane, da se Nemci kar trgajo zanje. Prepričani smo, da bodo tud Slovenci z veseljem segli po tej knjigi, katero toplo priporočamo.

Novice.

Deželni zbor kranjski.

X. seja dne 15. februvarija.

Dr. Tavčar je ostro prijel kanonika Kalana in dr. Žitnika, ker sta mu v „Slovenu“ očitala, da je plačan zagovornik zasebnih zavarovalnic ter ju imenoval lažnjivca in obrekovalca. Žitnik je dal častno besedo, da on ni dotičnega napada spisal a pozneje se je izkazalo, da ga je vendar spisal in da je torej pri tej seji lagal. — Vremenoslovni postaji v Ljubljani se je dovolilo 500 gld. — Gospodinjski